

Sygn. akt V GC 3656/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Paweł Rynko
Protokolant:	stażysta Dominika Majewska

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2017 r. na rozprawie sprawy

z powództwa (...) sp. z o.o. sp.k. z siedzibą w O.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. sp.k. z siedzibą w O. kwotę 6 076,20 zł (sześć tysięcy siedemdziesiąt sześć 20/100 zł) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 kwietnia 2017r. do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 121 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1 800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Paweł Rynko

Sygn. akt. V GC 3656/16

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. sp. k. w O. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 6.076,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 września 2016 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu. W uzasadnieniu powództwa wskazano, że w dniu 12 lipca 2016 r. doszło do kolizji w wyniku której uszkodzony został pojazd marki A. (...) o nr rej (...) należący do A. K.. Sprawca szkody był ubezpieczony u pozwanego. A. K. zawarła umowę najmu pojazdu zastępczego która trwała od 13 lipca 2016 r. do dnia 08 sierpnia 2016 r. Na podstawie umowy cesji wierzytelności obejmującej należność za najem pojazdu powódka dochodzi tej należności w niniejszym procesie. (k. 2-3)

Pozwany (...) z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu na jego rzecz. W uzasadnieniu zakwestionowano czas najmu pojazdu zastępczego ale również potrzebę zawarcia umowy najmu pojazdu zastępczego oraz przyjętą dobową stawkę za najem pojazdu zastępczego. (odpowiedź na pozew k. 43 i nast.)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 lipca 2016 r. doszło do kolizji w wyniku, której uszkodzeniu uległ pojazd marki A. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność A. K.. Samochód nie nadawał się do dalszej jazdy. W toku postępowania likwidacyjnego szkodę rozliczono jako całkowitą. Poszkodowana zdecydowała się na naprawę pojazdu.

(bezsporne, zeznania świadka A. K. k. 72)

W dniu 13 lipca 2016 r. A. K. zawarła z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego z powodem. Na podstawie tej umowy poszkodowana otrzymała samochód S. (...). Za okres najmu tj. 26 dni powód wystawił fakturę VAT na łączną kwotę 6.076,20 zł, przyjmując stawkę dzienną 190 zł netto. Samochód ten był wykorzystywany przez poszkodowaną do celów prywatnych, w tym dojazdów z synem do szpitala. Poszkodowana w momencie najmu pojazdu zastępczego posiadała drugi pojazd, jednakże był on użytkowany przez męża do dojazdów do pracy. Wypożyczony samochód został zwrócony w dniu otrzymania odszkodowania za szkodę całkowitą.

(dowód: umowa najmu k. 18, cennik k. 10-12, faktura VAT k. 14, oświadczenie poszkodowanej k. 10, zeznania świadka A. K. k. 72, oświadczenie poszkodowanej k. 70, pismo Urzędu Miasta k. 66-68)

W dniu 08 sierpnia 2016 r. A. K. przeniosła na rzecz powoda wierzytelność w kwocie 6.076,20 zł w stosunku do pozwanego z tytułu odpowiedzialności na podstawie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Powód o dokonanej cesji poinformował pozwanego.

(dowód: umowa k. 15, pismo informujące k. 13)

Sąd zważył co następuje

Powództwo jako zasadne należało uwzględnić w przeważającej części.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie wymienionych dokumentów oraz w oparciu o zeznania świadka A. K.. Dowody te zostały przedstawione przez powoda i pozwanego w żaden sposób ich nie zakwestionował. Wobec tego sąd w pełni dał im wiarę.

Ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, a obowiązek naprawienia szkody polega na wyrównaniu wszelkich negatywnych następstw kolizji. Mieści się w tym także obowiązek poniesienia kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, w zakresie w jakim objęty jest normalnym związkiem przyczynowym. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy mając na uwadze kryterium celowości wydatków oraz ich ekonomicznego uzasadnienia. Za wydatek celowy należy uznać wydatek poniesiony na korzystanie z innego pojazdu w zakresie w jakim poszkodowany korzystałby ze swojego środka komunikacji, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Wydatki ekonomicznie uzasadnione to wydatki na najem pojazdu zasadniczo o podobnej klasie do pojazdu uszkodzonego lub zniszczonego, poniesione w oparciu o stawki czynszu najmu, które obowiązują na danym rynku lokalnym, za okres niezbędny do naprawy pojazdu uszkodzonego.

Uwzględniając powyższe na gruncie rozpatrywanej sprawy stwierdzić należy, że w/w warunki, od których uzależnione jest przyznanie odszkodowania za najem pojazdu zastępczego zostały spełnione. Konieczność najmu pojazdu zastępczego pozostawała w normalnym związku przyczynowym z powstałą szkodą, a poniesione wydatki były celowe i ekonomicznie uzasadnione.

Uszkodzony pojazd był niezbędny A. K.. Korzystała ona z niego przy wykonywaniu codziennych czynności, w tym przemieszczaniu się z synem do szpitala. Uszkodzenie auta wiązało się więc z koniecznością wynajęcia pojazdu zastępczego. Był on używany do celów prywatnych w takim zakresie jak pojazd uszkodzony. Pojazd wypożyczony był klasy porównywalnej do pojazdu uszkodzonego. Stawka za najem pojazdu zastępczego tej klasy zdaniem sądu

mieściła się w ramach rynkowych stawek za najem tego typu pojazdu (okoliczność znana sądowi z urzędu). Odnośnie stanowiska pozwanego, który kwestionował wysokość stawki dobowej za najem pojazdu i czas naprawy to wskazać należy, że pozwany w tym zakresie nie wykazał żadnej inicjatywy dowodowej. Skoro pozwany twierdzi, że stawka za najem pojazdu zaproponowana przez powoda nie jest stawką rynkową to powinien wskazać dowody potwierdzające to stanowisko. Należało złożyć oferty wskazujące na możliwość wynajęcia pojazdu po znacznie niższej cenie lub zgłosić wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego.

W realiach rozpatrywanej sprawy zasadny jest również czas trwania stosunku najmu pojazdu zastępczego trwający do czasu wypłaty odszkodowania za szkodę całkowitą. Zdaniem sądu poszkodowana miała prawo korzystać z auta zastępczego bądź do momentu wypłaty odszkodowania plus kilka dni na zakup innego pojazdu bądź przez okres od daty szkody do dnia naprawy samochodu. Zdaniem sądu w przypadku szkody całkowitej maksymalny okres korzystania z samochodu zastępczego wyznacza moment wypłaty odszkodowania plus dodatkowe kilka dni na nabycie bądź naprawę pojazdu uszkodzonego, przy czym w ramach tego okresu to poszkodowana ma prawo decydować co zrobić z uszkodzonym autem. Mimo zakwalifikowania szkody jako całkowitej może zdecydować się na naprawę pojazdu niejako na własne ryzyko, albowiem, gdy naprawa pojazdu przedłuży się ponad wskazany okres może utracić prawo do zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. W sytuacji, gdy zakład ubezpieczeń nie wypłaca należnego pozwanemu odszkodowania to może on przez cały okres naprawy pojazdu korzystać z auta zastępczego i brak jest podstaw do przyjęcia, że przyczynia się do zwiększenia rozmiarów szkody. Logicznym jest, że dopiero z momentem wypłaty odszkodowania poszkodowany dysponuje niezbędnymi środkami na zakup innego pojazdu niezbędnego do zaspokajania codziennych potrzeb komunikacyjnych. Dopiero od tego momentu można postawić poszkodowanemu wymóg by zakupił inne auto w zamian za samochód uszkodzony. Jeżeli poszkodowany nie uczyni tego w rozsądnym terminie, to jego zachowanie należy traktować jako przyczynienie się do zwiększenia rozmiarów szkody.

Uwzględniając powyższe na gruncie rozstrzyganej sprawy stwierdzić należy, że zwrot pojazdu zastępczego w dniu 08 sierpnia 2016 r. jest uzasadnione wypłatą odszkodowania. Przy czym w tym zakresie sąd oparł się na zeznaniach poszkodowanej. Pozwany nie przedstawił dowodów na okoliczność daty wypłaty odszkodowania i tym samym nie zakwestionował jej zeznań.

Odnośnie zasądzenia odsetek od dnia 16 września 2016 r. Sąd uznał, iż żądanie nie jest zasadne, gdyż powód nie wykazał, kiedy pozwany został wezwany do wypłaty żądanej kwoty. Przedstawiony dowód znajdujący się na karcie nr 17 nie wskazuje do kogo była adresowana przesyłka, czego dotyczyła, a co najważniejsze nie wskazuje, kto i kiedy ją odebrał. W związku z powyższym odsetki zasądzono od dnia doręczenia odpisu pozwu.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w pkt. I i II wyroku, na podstawie art. 361 kc, 805 kc 822 § 4 kc art. 481§ 1 k.c. oraz art. 36 ust.1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, U. (...) i P. (...) z dnia 22.05.2003 r. (Dz. U. nr 124, poz. 1152 z dn. 16.07.2003 r.

O kosztach orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c. Powód uległ jedynie, co do części związanej z datą żądania odsetek, wobec czego należy go uznać jako stronę wygrywającą proces. Powód poniósł koszty w postaci opłaty od pozwu (304 zł), opłaty od pełnomocnictwa (17 zł) i kosztów zastępstwa prawnego (1.800 zł), a zatem zasądzono od pozwanego na jego rzecz kwotę 1 121 zł. (pkt III wyroku)

SSR Paweł Rynko